

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความจำเป็นมาของบัณฑิต

การผลิตบัณฑิตพยาบาลให้มีความรู้ ความสามารถ ความสมบูรณ์ในวิชาชีพ มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม สามารถที่จะพัฒนาสังคม และดำรงตนให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ได้นั้น นับว่าเป็นภาระหลักที่สำคัญของสถาบันการศึกษานพยาบาล แต่จากการวิเคราะห์ความต้องการกำลังคนทางด้านพยาบาลศาสตร์ของทบวงมหาวิทยาลัยพบว่ในปัจจุบันและอนาคตการผลิตบุคลากรสาขาพยาบาลศาสตร์ นอกจากมีปริมาณไม่เพียงพอกับความต้องการของประเทศแล้ว คุณภาพของบัณฑิตยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่ควรจะเป็นอีกด้วย (กองแผนงานสำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย, 2536) ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่สถาบันการศึกษานพยาบาล จะต้องตระหนักถึงประสิทธิภาพของกระบวนการผลิตบัณฑิตพยาบาลให้มีความคุณภาพตามทีสังคมและประเทศชาติคาดหวังนี้โดยสอดคล้องกับเป้าหมายที่วางไว้ด้วย ทั้งนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530) ได้ให้ข้อสรุปถึงแนวทางในการพัฒนานักศึกษาลู่ความเป็นบัณฑิตที่มีความคุณภาพไว้ว่า สถาบันอุดมศึกษาจะต้องมีหน้าที่ในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นคนที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง พอใจและภาคภูมิใจในความเป็นมนุษย์ของตน โดยต้องมุ่งพัฒนานักศึกษาใน 4 ด้านคือ ด้านสติปัญญา ด้านเจตคติ ด้านจริยธรรม และด้านบุคลิกภาพ สำหรับด้านเจตคติจะต้องมุ่งส่งเสริมพัฒนาให้นักศึกษาเกิดเจตคติในทางบวก เพราะเชื่อว่าคนที่มีความสมบูรณ์นั้นจะมีเจตคติหรือค่านิยมต่อสิ่งต่าง ๆ ออกไปในด้านสุนทรีย์ จะมองและคิดเข้าใจต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล ทำให้นักศึกษามีอุดมการณ์พร้อมที่จะฝ่าฟันอุปสรรค และมีหลักสำหรับยึดเป็นแนวปฏิบัติในด้านการดำรงตนในสังคมได้เป็นอย่างดี

สถาบันการศึกษานพยาบาล จึงไม่เพียงแต่จะสั่งสอนด้านวิชาชีพให้แก่ศึกษานพยาบาลเท่านั้น แต่ต้องรวมไปถึงการพัฒนานักศึกษาให้เป็บัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีความคุณภาพเพียบพร้อมไปด้วยคุณลักษณะของความเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ ดังที่ พจน์ สะเพียรชัย (2536) ได้กล่าวไว้ว่า "บัณฑิต" หรือผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพจะนั้นมีลักษณะคือ มีความสามารถในการประกอบอาชีพ และช่วยเหลือสังคมส่วนรวมได้ มีความรับผิดชอบ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ดี มีความสามารถทางสังคม โดยอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข มีความอิสระเป็นตัวของตัวเอง รู้จักตนเอง เป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน เป็นนิสัย และเป็นผูรมรสนิยมที่งดงาม เป็นที่น่าเชื่อถือยกย่องของสังคม ซึ่งลักษณะ

ดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะด้านเจตคติที่ต้องการให้มีขึ้นในมหานักคิด ครุศาสตร์ นั่นคือ การใฝ่รู้ มีความคิดริเริ่ม ใจกว้าง มีวิจรรย์ญาณ เทียงตรง มีจรรยาบรรณ ที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ เป็นตัวของตัวเอง มีความพากเพียรทำงานสำเร็จ (ไพฑูรย์ ลินลารัตน์ และคณะ, 2531) และสอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนานิสิตนักศึกษาของ Chickering (1993) ที่สรุปไว้ว่า มหาวิทยาลัยควรจะพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เกิดการพัฒนาขึ้นทั้ง 7 ด้าน คือ 1) การพัฒนาสมรรถนะ (Developing competence) 2) การควบคุมอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม (Managing Emotion) 3) การพัฒนาไปสู่การพึ่งพาตนเอง (Moving through Autonomy toward Interdependence) 4) การพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Developing Mature Interpersonal Relationship) 5) การสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตน (Establishing Identity) 6) การพัฒนาเป้าหมายในชีวิต (Developing Purpose) 7) การพัฒนาบูรณาการแห่งตน (Developing Integrity)

การเรียนการสอนพยาบาลศาสตร์ ก็มีเป้าหมายที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ การทำให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทางด้านเจตคติในวิชาชีพ อันมีความสอดคล้องกับการศึกษาของ อูไรพรธเนจนวนิชยานนท์ (2537) ที่พบว่าลักษณะของความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์ จะต้องประกอบด้วย สมรรถนะและเจตคติต่อวิชาชีพของบัณฑิต และพัฒนาการด้านบุคลิกภาพและทักษะทางสังคมของบัณฑิต สรุปได้คือ มีความรู้และสมรรถนะในการปฏิบัติการพยาบาลเป็นอย่างดีสามารถแก้ปัญหาได้ดี ใฝ่รู้อยู่เสมอ มีความผูกพันต่อหน้าที่ พึงพอใจในงาน มีความเชื่อมั่น รับผิดชอบ มีความคิดริเริ่ม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรมและปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ ดังนั้น การปลูกฝังให้นักศึกษาพยาบาลมีเจตคติที่ดีในวิชาชีพเรื่อง การใฝ่รู้ ความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมอารมณ์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ความภาคภูมิใจในวิชาชีพ และความยึดมั่นผูกพันต่อสถาบันการศึกษา จึงเป็นสิ่งที่สำคัญเบื้องต้น เพราะจะเป็นการเตรียมตัวด้านวุฒิภาวะและเตรียมตัวทางวิชาชีพของนักศึกษพยาบาลที่จะประสบความสำเร็จ ในการดำรงชีวิต และหน้าที่การงานต่อไป อันจะส่งผลให้ได้บัณฑิตพยาบาลที่มีคุณภาพออกมารับใช้สังคม การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อพัฒนาเจตคติ จึงถือได้ว่าเป็นยอดของการสอน เพราะเจตคติเป็นพฤติกรรมที่นับว่าสำคัญยิ่ง อันมีผลต่อการรับรู้ เรียนรู้ การจำและการแสดงออกของตัวบุคคล และสามารถถ่ายทอดได้ โดยการสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกลุ่ม และกลุ่มกับสังคมส่วนรวม (พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์, 2533)

เจตคติที่ดีในวิชาชีพสามารถที่จะพัฒนาขึ้นได้ โดยอาศัยการเรียนรู้ของบุคคลผ่านประสบการณ์ที่เขาได้รับ ซึ่งการเรียนรู้จากประสบการณ์นี้จะเกิดขึ้นทั้ง ในห้องเรียนนอกห้องเรียน จะปรากฏในลักษณะของปฏิสัมพันธ์กับบุคคล เช่น ครู-นักเรียน กลุ่มเพื่อน การพูดคุย

รับฟังแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนอื่น การรับรู้ข้อมูลจากสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆ หรือจากแหล่งความรู้ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทุกอย่างในสถานศึกษาพยาบาล อันสอดคล้องกับการศึกษาวิเคราะห์ที่ Astin (1977) ได้รวบรวมไว้จากการศึกษาระยะยาวที่เปรียบเทียบ นักศึกษาเมื่ออยู่ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 ผลพบว่านักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของเจตคติ ค่านิยมและความคิดรวบยอดดีขึ้น มีการมองภาพลักษณะของตนเอง และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลไปในทางบวก มีสมรรถนะทางความคิดดีขึ้น มีโลกทัศน์กว้างขวางขึ้นและมีเจตคติในด้านเกี่ยวกับสังคมดีขึ้น และยังพบว่าสิ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาดังกล่าว ส่วนหนึ่งก็คือประสบการณ์ของนักศึกษาที่ได้จากวิทยาลัย อันได้แก่ ความเกี่ยวข้องและการมีส่วนร่วมของนักศึกษากับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ของวิทยาลัย การเอาใจใส่ที่ดีของทางวิทยาลัย และการใช้เวลาอยู่ในวิทยาลัยมากขึ้น โดยพบว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงในนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในหอพักของวิทยาลัยมากกว่านอกวิทยาลัย นักศึกษาที่ใช้เวลาเรียนเป็นระยะเวลา 4 ปี มากกว่าที่ออกจากวิทยาลัยกลางคัน และนักศึกษาที่ใช้เวลาทำกิจกรรมมากกว่าที่ไม่ทำกิจกรรม

ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษานพยาบาล จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ ทั้งนี้เพราะการเข้ามาศึกษาในสถาบันการศึกษานพยาบาลในฐานะนักศึกษานพยาบาลนั้น จะแตกต่างไปจากการศึกษาในสาขาวิชาอื่น คือต้องมีการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ต้องขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยและออกฝึกภาคปฏิบัติในสถานที่ต่าง ๆ ตลอดระยะเวลา 4 ปี ที่ศึกษาอยู่ ดังนั้นนักศึกษานพยาบาลส่วนใหญ่จึงต้องพักอาศัยในหอพักที่ทางสถาบันการศึกษาจัดให้ โดยส่วนมากจะอยู่บริเวณเดียวกันกับสถานศึกษา ประสบการณ์ชีวิตและเวลาส่วนใหญ่ของนักศึกษานพยาบาลจึงผูกพันอยู่กับสถานศึกษา หอพักและหอผู้ป่วย รวมถึงครู อาจารย์และเพื่อนนักศึกษา ประสบการณ์ชีวิตเหล่านี้ จึงเป็นสิ่งที่เอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์เป็นอย่างยิ่ง ดังที่ผลการศึกษาวิจัยของ คีร์วิรัตน์ จันทร์แสงรัตน์ (2538) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมนักศึกษาและสภาพแวดล้อม กับคุณภาพชีวิตนักศึกษานพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพชีวิตทั้ง 6 หมวด คือ หมวดสุขภาพ หมวดหน้าที่ หมวดชีวิตประจำวัน หมวดสังคม และเศรษฐกิจ หมวดจิตใจและวิญญาณ หมวดครอบครัว คือ ปัจจัยด้านกิจกรรมนักศึกษา อันได้แก่ งานหอพัก งานวินัยและพัฒนานักศึกษา งานกิจกรรมนักศึกษา ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม อันได้แก่ สัมพันธภาพเชิงช่วยเหลือของอาจารย์และนักศึกษา สภาพทางกายภาพของวิทยาลัยพยาบาล และปัจจัยส่วนบุคคล อันได้แก่ ทักษะคิดต่อวิชาชีพ การเป็นผู้นำในกิจกรรมในฐานะกรรมการ

จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายามบาลของผู้ที่เป็นบัณฑิตพยาบาล ซึ่งได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตในสถาบันการศึกษายามบาลมาเป็นระยะเวลา 4 ปีนั้น มีประสบการณ์ชีวิตในสถาบันการศึกษายามบาล และมีเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ในเรื่อง การใฝ่รู้ ความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมอารมณ์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ความภาคภูมิใจในวิชาชีพ ความยึดมั่นผูกพันในสถาบัน เป็นอย่างไร และประสบการณ์ชีวิตของนักศึกษาตลอดช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตในสถาบันการศึกษายามบาลนั้น มีความสัมพันธ์กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์หรือไม่ ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการจัดและสร้างเสริมประสบการณ์ของนักศึกษาให้เหมาะสม เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาคุณภาพบัณฑิตพยาบาลโดยเฉพาะในด้านเจตคติในวิชาชีพ และประสิทธิภาพของการบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันการศึกษายามบาลต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายามบาลกับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์
2. เพื่อศึกษาประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายามบาลของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ จำแนกตามสังกัด เขตที่ตั้งของสถาบันการศึกษา และระยะเวลาการอยู่หอพัก
3. เพื่อศึกษาเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์จำแนกตาม สังกัด เขตที่ตั้งของสถาบันการศึกษา ระยะเวลาการอยู่หอพัก

แนวเหตุผลและสมมติฐานการวิจัย

การผลิตบัณฑิตพยาบาลที่มีคุณภาพนั้น เบื้องต้นจะต้องมีการวิเคราะห์ตัวบ่อนเข้าที่สำคัญของระบบการศึกษา อันได้แก่ ตัวนักศึกษายามบาล และความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการกับสิ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ รวมทั้งการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ ให้คุ้มค่า ต่อการสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพ สำหรับตัวนักศึกษายามบาลนั้น ผู้บริหารและคณาจารย์ในสถานศึกษายามบาลควรต้องสนใจและเข้าใจถึงธรรมชาติ ความต้องการ ความคาดหวัง ความรู้ลึกนักคิดของนักศึกษายามบาลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับและประสบขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ในสถานศึกษานั้นๆ ทั้งนี้เพราะประสบการณ์ชีวิตเหล่านี้ จะส่งผลให้เกิดเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ ตามมา ดังที่วารินทร์ สายโอบเอื้อ และคณะ (2522) ได้กล่าวว่า เจตคติเกิดจากการเรียนรู้และ

ประสบการณ์ของบุคคล ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับอารมณ์อย่างใกล้ชิด ถ้าเหตุการณ์ใดหรือบุคคลใดก่อให้เกิดความพอใจ เกิดประโยชน์ต่อตน ก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นจนสามารถที่จะกำหนดและแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่ดีของบุคคลนั้นได้ในที่สุด ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า นักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์จะมีเจตคติในวิชาชีพหรือไม่ต่อเรื่องการใฝ่รู้ การมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมอารมณ์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ความภาคภูมิใจในวิชาชีพ และความยึดมั่นผูกพันต่อสถาบันการศึกษา จนสามารถที่จะแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมได้ ในที่สุดนั้น ส่วนหนึ่งมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาที่ได้รับขณะอยู่ในสถาบันการศึกษาพยาบาลในด้านต่าง ๆ 6 ด้าน และมีความสัมพันธ์กับ สังเกต เขตที่ตั้งของสถาบันการศึกษา และระยะเวลาการอยู่หอพัก ดังต่อไปนี้

1. ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

นันทนา น้ำฝน (2536) ได้กล่าวว่า การติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างอาจารย์พยาบาลกับนักศึกษาพยาบาล จะมีการถ่ายทอดความรู้ ค่านิยม อุดมการณ์ และวิถีการปฏิบัติงานในวิชาชีพ ทำให้นักศึกษาพยาบาลเกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านบทบาทของการเป็นพยาบาลวิชาชีพตามที่สังคมคาดหวัง มีอุดมการณ์ในการประกอบวิชาชีพ มีการแสดงพฤติกรรมและความคิดที่สอดคล้องตามบรรทัดฐานของสังคม ส่วนปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาพยาบาลร่วมสถาบันเดียวกัน ที่มีทั้งอยู่ชั้นปีเดียวกันและต่างชั้นปีกัน จะเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติที่สำคัญกลุ่มหนึ่ง เพราะ เป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันตลอดเวลาตั้งแต่เริ่ม เข้าศึกษา ในสถาบันการศึกษาพยาบาล เพราะจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กันทั้งในชั้นเรียน ในการฝึกปฏิบัติการพยาบาล การทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรและนอกหลักสูตรแม้กระทั่งการอยู่ร่วมกัน ในหอพัก ความสัมพันธ์กันทำให้เกิดความผูกพัน เป็นพวกพ้อง ทำให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน มีการร่วมมือกัน เกิดการตีความหมายของการกระทำและนำมาประกอบเข้ากับตนเอง เกิดเป็นภาพลักษณ์ของตนเองและนำไปสู่ความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติและบรรทัดฐานของคนในกลุ่มนั้น ในที่สุด ส่วนปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมวิชาชีพ ได้แก่พยาบาลวิชาชีพนั้นกล่าวว่า พยาบาลวิชาชีพเป็นบุคคลที่นักศึกษาพยาบาลมีปฏิสัมพันธ์ด้วยตลอดเวลาในขณะที่ฝึกปฏิบัติการพยาบาลทั้งในสถานพยาบาลและในชุมชน พยาบาลวิชาชีพจึงเป็นตัวแทนบทบาทที่สำคัญ ในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะจากประสบการณ์ให้นักศึกษาพยาบาลได้เรียนรู้ซึ่งค่านิยม อุดมการณ์และวิถีการปฏิบัติงานเชิงวิชาชีพ ส่วนปฏิสัมพันธ์กับบุคลากรในทีมสุขภาพนั้น กล่าวว่าการที่นักศึกษาได้เข้าร่วมในการฝึกปฏิบัติการพยาบาลบนหอผู้ป่วยและในชุมชน ทำให้มีโอกาสพบปะ มีปฏิสัมพันธ์กับบุคลากร ในทีมสุขภาพตามขอความช่วยเหลือขอรับผิดชอบ ในบทบาทที่แตกต่างกันออกไป ประสบการณ์ที่ได้รับในการทำงานร่วมกัน รวมถึงบรรยากาศปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาพยาบาลเกิดทัศนคติ ค่านิยม และเห็นคุณค่าของตนในฐานะที่เป็น

พยาบาลวิชาชีพคนหนึ่งที่มีส่วนรับผิดชอบต่อหน้าที่ในการให้บริการที่มีคุณภาพแก่ประชาชน

จึงกล่าวได้ว่าประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีความสัมพันธ์กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตพยาบาลศาสตร์

2. ด้านกฎระเบียบวินัย

กฎระเบียบ ข้อบังคับ และข้อบัญญัติที่ทางสถาบันการศึกษายาบาลกำหนดขึ้น เพื่อเป็นแนวปฏิบัติ สำหรับการดำเนินชีวิตและความประพฤติทั่วไปในการอยู่ร่วมกันนั้น กล่าวว่าจะช่วยฝึกความรับผิดชอบ ความมีเหตุผล รวมทั้งเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของนักศึกษาไปในทางที่ดี (ศิริรัตน์ จันทรแสงรัตน์, 2538) ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาเจตคติโดยอิงทฤษฎีการตัดสินทางสังคม (Social judgment theory) ที่ว่าอิทธิพลกลุ่ม และแบบแผนความเชื่อ ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคม (Social norm) มีผลต่อการสร้างและเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคล นั่นคือ เมื่อบุคคลต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ต้องการได้รับการยอมรับ ก็มีแนวโน้มรับฟัง ยอมรับเจตคติและแบบแผนพฤติกรรมอันเป็นลักษณะของกลุ่มนั้นๆ มา (พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์, 2533) กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และข้อบัญญัติที่สถาบันการศึกษายาบาลกำหนด อันถือได้ว่าเป็นแบบแผนและบรรทัดฐานของสังคม จึงมีความสัมพันธ์กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์

3. ด้านส่งเสริมวิชาการ

การเรียนรู้ของนักศึกษายาบาลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่เชื่อถือได้ และมีวิธีการเสนอข้อมูลที่ทำให้เหตุผลและกระตุ้นเร้าอารมณ์หรือทำให้บุคคลได้มีประสบการณ์ด้วยตนเองกับสิ่งเร้านั้น ล้วนก่อให้เกิดการพัฒนาเจตคติทั้งสิ้น (พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์, 2533) นั่นคือ ถ้าประสบการณ์หรือสิ่งเร้านั้นเกิดผลเป็นที่พอใจ หรือเป็นผลดี ก็จะมีอิทธิพลให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น งานส่งเสริมวิชาการที่ทางสถาบันการศึกษายาบาลจัดให้กับนักศึกษายาบาลทั้งทางตรงทางอ้อม เช่น บริการห้องสมุด บริการจัดฉายวิดีโอทัศนทางวิชาการ การจัดงานนอกสถานที่ การจัดนิทรรศการ การจัดโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการพืชน้องเพื่อช่วยในการฝึกทักษะ หรือศูนย์การเรียนนอกเวลา รวมไปถึงการจัดทำหอพักเป็นทั้งศูนย์การศึกษาและอาศัย (Living Learning Center) เช่น จัดให้มีห้องสมุดในหอพัก โดยให้นักศึกษาทำหน้าที่รับผิดชอบในการยืมและคืนกันเอง เหล่านี้นอกจากจะทำให้เกิดประสิทธิผลทางด้านการเรียนการสอนแล้ว ยังจะช่วยให้นักศึกษายาบาลได้เกิดการพัฒนาเจตคติจนนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมในที่สุด ในเรื่องของ การใฝ่รู้ ความรับผิดชอบ ความมีวินัย ความมีมนุษยสัมพันธ์ ตลอดจนจนเกิดความรักใคร่ปรองดองกันตามมาอีกด้วย

4. ด้านกิจกรรมนักศึกษา

การทำกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษายาบาลนั้น จะมีทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรและกิจกรรมในหลักสูตร โดยมีการร่วมกิจกรรมกับเพื่อนนักศึกษาที่เป็นชั้นปีเดียวกันและต่างชั้นปีกัน เช่น กิจกรรมรับน้องใหม่ การส่งรุ่นพี่ การแสดงความยินดีกับบัณฑิต กิจกรรมวันรับทวงก กิจกรรมกีฬาภายในและภายนอกสถาบัน การร่วมกิจกรรมส่งเสริมประเพณี และวัฒนธรรมของสถาบัน การร่วมกิจกรรมในชมรมต่าง ๆ หรือแม้แต่การกระทำกิจกรรมกลุ่มย่อย การทำรายงานกลุ่ม การเลี้ยงสังสรรค์ให้รุ่นพี่-รุ่นน้องภายในหอพัก เป็นต้น สิ่งเหล่านี้นอกจากจะเป็นการส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันแล้ว ยังก่อให้เกิดการมีเจตคติที่ดีต่อการอยู่และทำงานร่วมกัน ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ซึ่งความรับผิดชอบ การรู้จักปรับตัวในการทำงานและเข้าสังคมได้อย่างมีความสุข มีการเสียสละเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม ความเป็นผู้นำและเชื่อมั่นในตนเอง (นิภา วงษ์นิพนธ์พงษ์, 2531) อันสอดคล้องกับที่ นันทนา น้ำฝน (2536) ได้กล่าวไว้ว่า การประสานความร่วมมือกันในกิจกรรมตามหลักสูตรการศึกษา และนอกหลักสูตรการศึกษายาบาลช่วยให้นักศึกษายาบาลพัฒนาความรู้ความสามารถในเชิงวิชาชีพการพยาบาล สามารถยอมรับทัศนคติและค่านิยม ตลอดจนยอมรับบรรทัดฐานของกลุ่มสังคม และบรรทัดฐานของวิชาชีพได้ง่ายขึ้น สร้างความรู้สึกรักและยินดีในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีจิตสำนึกในความเป็นสมาชิกภาพของกลุ่ม

5. ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

สภาพแวดล้อมทางกายภาพ มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ การดำเนินชีวิต และรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ของนักศึกษายาบาลกับบุคคลอื่น ทั้งยังส่งผลต่อการเกิดเจตคติที่ดี สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ดี จะช่วยลดความยากลำบากในการปรับตัวของร่างกายและจิตใจของผู้อยู่อาศัย อันสร้างเสริมความพึงพอใจและแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์กับบุคคลด้วยความสุข (ศิริพร อังคานุสรณ์, 2530 อ่างโน ศิริรัตน์ จันทร์แสงรัตน์, 2538) ตรงกับกระบวนการสร้างและพัฒนาเจตคติ ที่สรุปได้ว่า เมื่อบุคคลมีการรับรู้ซึ่งสิ่งเร้าและเหตุการณ์ก็จะเกิดการตอบสนองเป็นประสบการณ์ของตนเอง แล้วจะนำมาซึ่งคุณค่าของสิ่งนั้น โดยแสดงออกเป็นความพึงพอใจ (พวงรัตน์ บุญญาบุรุษ, 2533) ซึ่งจัดว่าเป็นลักษณะของอารมณ์ที่มีส่วนใกล้ชิดกับประสบการณ์ของบุคคล และมีความสำคัญทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งใด ๆ ได้ จึงกล่าวได้ว่าประสบการณ์ชีวิตในด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ มีความสัมพันธ์กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์

6. ด้านบริการและสวัสดิการ

การบริการต่างๆให้กับนักศึกษา จะต้องคำนึงถึงการใช้แหล่งประโยชน์ให้เป็น

เครื่องมือในการพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีความเจริญเติบโตตามศักยภาพของตน ดังนั้น การจัดบริการในสถานศึกษาจึงควรจัดให้มีการบริการทางด้านโภชนาการ บริการด้านรักษาพยาบาล บริการด้านกีฬาและนันทนาการ บริการให้คำปรึกษา และบริการด้านแหล่งความรู้ทางวิชาการ จีรวัดน์ วีรังกร, 2527) การบริการเหล่านี้จะเป็นเบื้องต้นของการตอบสนองความต้องการด้านร่างกายและจิตใจ เป็นขั้นตอนแรกของการรู้จักและเข้าใจกันและเป็นพื้นฐานที่ดีในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ นักศึกษากับนักศึกษา อันนำไปสู่ความพึงพอใจ ความประทับใจ และการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาในที่สุด ดังที่ สมิธ และ โธมัส (Smith and Thomas, 1989 cite in Bryant, J. A., Banta, T.W., Bradley, J.L., 1995) ศึกษาพบว่า มีปัจจัยสำคัญที่สุด 2 อย่างที่สามารถทำนายการพึงพอใจในการศึกษาของนักศึกษา คือ การได้สัมพันธ์ใกล้ชิดกับสิ่งต่าง ๆ ในสถาบันและการได้มีส่วนร่วมในโปรแกรมนันทนาการต่าง ๆ ของสถาบัน โดยพบว่าผลประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการร่วมเล่นนันทนาการ ทำให้นักศึกษารู้สึกพึงพอใจในเรื่องของสุขภาพดี การผ่อนคลายความเครียด การสัมพันธ์กับผู้อื่น การได้รับความนับถือจากผู้อื่น และความมั่นใจในตนเอง (Bryant, J.A., Banta, T.W., Bradley, J.L., 1995) จึงกล่าวได้ว่า ประสิทธิภาพชีวิตในด้านบริการและสวัสดิการ มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจและความรู้สึกนึกคิดของนักศึกษายาบาล อันต่อเนื่อง ไปถึงความสัมพันธ์กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์

7. ลังกัต เขตที่ตั้งของสถาบันการศึกษาและระยะเวลาการอยู่หอพัก ที่แตกต่างกัน จะส่งผลทำให้นักศึกษายาบาลมีประสบการณ์ในชีวิตที่แตกต่างกันออกไป นั่นคือ ถึงแม้ว่าสถาบันการศึกษายาบาลของทุกสังกัดจะมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ต้องการผลิตซึ่งบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีคุณภาพด้านการปฏิบัติพยาบาล แต่ก็พบว่าในสังกัดต่าง ๆ นั้นจะมีนโยบาย และการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันการศึกษาที่แตกต่างกันไป เช่น ในบางสังกัดจะเน้นในเรื่องของด้านกฎระเบียบวินัย ควบคู่ไปกับความฉลาดด้านวิชาการ จึงมีผลทำให้นักศึกษาในสังกัดนั้น ได้ประสบการณ์ชีวิตด้านกฎระเบียบ วินัย มากกว่าในสังกัดอื่น เป็นต้น (นันทนา น้าฝน, 2536) และสืบเนื่องจากการมีสังกัดและนโยบายการดำเนินงานที่แตกต่างกัน จึงทำให้ระยะเวลาในการอยู่หอพักของนักศึกษายาบาลแตกต่างกันไปด้วย เช่น ในบางสถาบันจะเข้าอยู่หอพักของสถานศึกษายาบาลตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 บางสถาบันอนุญาตให้อยู่หอพักของสถานศึกษายาบาลในชั้นปีที่ 3 ระยะเวลาการอยู่หอพักนี้จึงมีผลทำให้ประสบการณ์ชีวิตของนักศึกษาแตกต่างกันไป ทั้งนี้เพราะหอพักในสถานศึกษายาบาลจะเป็นแหล่งศูนย์รวมของการเรียนรู้ประสบการณ์ที่มีคุณค่า อาทิเช่น การเข้าสังคมกับกลุ่มเพื่อน การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คีร์ริตัน จันท์แสงรัตน์ (2538) ที่พบว่า งาน

หอพัก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพชีวิตในหมวดสุขภาพ หมวดหน้าที่ หมวดชีวิตประจำวัน หมวดสังคมและเศรษฐกิจ หมวดวิชาชีพและวิทยาเขต หมวดครอบครัว ส่วนเขตที่ตั้งของสถาบัน การศึกษานั้น พบว่ามีผลเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ชีวิตของนักศึกษาเช่นกัน เพราะการมีเขตที่ตั้งของสถาบันการศึกษาต่างกันจะทำให้นักศึกษายาบาลมีสิ่งแวดล้อม ประเพณี สังคม และ วัฒนธรรม ที่แตกต่างกันไป อันมีผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษา ดังที่ผลการศึกษา วิจัยของ มยุรี ภาพรณกุล (2529) พบว่า ปฏิกริยาของนักศึกษายาบาลต่อสถาบันการ ศึกษาพยาบาลนั้น จะมีความพึงพอใจแตกต่างกันในด้านที่เกี่ยวกับการบริหารและการ ปกครองนักศึกษาและด้านกิจการนักศึกษา เมื่อเปรียบเทียบตามสังกัดชั้นปี และสถานที่ตั้งของ สถาบันการศึกษา

จากแนวคิดทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายาบาลซึ่งครอบคลุมใน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านกฎระเบียบและวินัย ด้านส่งเสริมวิชาการ ด้านกิจกรรมนักศึกษา ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และด้านบริการและสวัสดิการ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ในเรื่อง การใฝ่รู้ ความ มีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมอารมณ์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความ รับผิดชอบต่อส่วนรวม ความภาคภูมิใจในวิชาชีพ และความยึดมั่นผูกพันต่อสถาบันการศึกษา
2. ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายาบาลจะแตกต่างกันตามสังกัด ของสถาบันการศึกษา
3. ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายาบาลจะแตกต่างกัน ตามเขตที่ตั้งของสถาบันการศึกษา
4. ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษายาบาลจะแตกต่างกันตามระยะเวลาการอยู่หอพัก
5. เจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ จะแตกต่างกันตามสังกัดของ สถาบันการศึกษา
6. เจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์จะแตกต่างกันตาม เขตที่ตั้งของ สถาบันการศึกษา
7. เจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์จะแตกต่างกันตามระยะเวลา การอยู่หอพัก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. นักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์ คือ ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ หรือหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ในปีการศึกษา 2538 จากสถาบันการศึกษายาบาลต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย
2. เจตคติในวิชาชีพของนักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์ จะครอบคลุมใน 8 ประการ คือ การใฝ่รู้ ความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมอารมณ์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ความภาคภูมิใจในวิชาชีพ ความยึดมั่นผูกพันในสถาบันการศึกษา
3. ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษาในการวิจัยนี้จะหมายถึง ประสบการณ์ชีวิตขณะที่อยู่ ในสถาบันการศึกษายาบาล และครอบคลุมใน 6 ด้าน คือ ด้านปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ด้านกฎระเบียบและวินัย ด้านส่งเสริมวิชาการ ด้านกิจกรรมนักศึกษา ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ด้านบริการและสวัสดิการ

คำจำกัดความ

ประสบการณ์ชีวิตนักศึกษา หมายถึง การรับรู้ของนักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สิ่งแวดล้อม สถานการณ์และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ตนได้เคยพบเห็นหรือประสบมาแล้ว ขณะดำเนินชีวิตในฐานะนักศึกษายาบาลอยู่ในสถาบันการศึกษายาบาล โดยจะครอบคลุมใน 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หมายถึง การรับรู้ของนักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับ การกระทำหรือกิจกรรม ซึ่งมีการโต้ตอบและแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันระหว่างนักศึกษายาบาลกับอาจารย์ กับเพื่อนนักศึกษาทั้งชั้นปีเดียวกันและต่างชั้นปีกัน กับพยาบาลวิชาชีพ กับบุคลากรในทีมสุขภาพ
2. ด้านกฎระเบียบและวินัย หมายถึง การรับรู้ของนักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับ การกระทำหรือกิจกรรมที่ทางสถาบันการศึกษายาบาลกำหนดขึ้น เพื่อให้ นักศึกษายาบาลใช้เป็นแนวปฏิบัติตามขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในสถาบันการศึกษาแห่งนั้น เช่น ระเบียบการแต่งกาย ระเบียบการอยู่หอพัก ฯลฯ
3. ด้านการส่งเสริมวิชาการ หมายถึง การรับรู้ของนักจิตวิทยาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับ วิธีการ กิจกรรม แหล่งประโยชน์ ที่สถาบันการศึกษาจัดให้นักศึกษายาบาลใช้

ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง นอกเหนือไปจากที่ได้รับและกำหนดไว้ในชั้นเรียนและในคลินิก

4. ด้านกิจกรรมนักศึกษา หมายถึง การรับรู้ของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบกิจกรรมต่างๆ โดยที่กลุ่มนักศึกษายาบาลร่วมกันจัดกระทำ และลงมือปฏิบัติ ทั้งที่กำหนดไว้ในและนอกหลักสูตร

5. ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง การรับรู้ของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับการจัดกระทำและกิจกรรมที่เกี่ยวกับสภาพของอาคาร สถานที่ บรรยากาศ ภายในและรอบๆ ของสถานศึกษาและหอพักของสถานศึกษา

6. ด้านบริการและสวัสดิการ หมายถึง การรับรู้ของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์เกี่ยวกับการกระทำหรือกิจกรรมของสถาบันที่จัดให้กับนักศึกษายาบาลเกี่ยวกับงานด้านโภชนาการ ด้านสุขภาพ ด้านนันทนาการและสันทนาการ ด้านการปรึกษาแนะแนว

เจตคติในวิชาชีพ หมายถึง ความรู้สึกที่เห็นคุณค่าและมีแนวโน้มที่จะกระทำของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ ที่มีต่อคุณลักษณะสำคัญ 8 ประการของการปฏิบัติงานพยาบาล ซึ่งได้แก่

1. การใฝ่รู้ หมายถึง การมุ่งมั่น ตั้งใจ ใส่ใจ ในการแสวงหาความรู้ที่มีประโยชน์ให้กับตนเองให้มากที่สุด

2. ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การปฏิบัติตามกฎระเบียบที่วางไว้ และมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ ทำหน้าที่และการทำงานให้สำเร็จตามกำหนดเวลาและเป้าหมาย โดยไม่เกิดผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น

3. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การใช้ คำพูด ความคิด และการตัดสินใจ กระทำพฤติกรรมได้อย่างสมเหตุสมผลและเป็นอิสระไม่พึ่งพาผู้อื่น

4. การควบคุมอารมณ์ หมายถึง การใช้คำพูด ท่าทาง ความรู้สึก ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

5. ความมีมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ความพยายามที่จะสนิทสนมคุ้นเคยกับบุคคลอื่นให้มากขึ้น ด้วยความรู้สึกพอใจ รักใคร่ จริงใจ และเข้าใจ รวมทั้งให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยความเต็มใจใส่ใจ

6. ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง ความเอาใจใส่ และพยายามกระทำหน้าที่ต่างๆ อย่างเต็มความสามารถ โดยมุ่งประโยชน์ต่อส่วนรวมเป็นสำคัญ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

7. ความภาคภูมิใจในวิชาชีพ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจ ชอบพอรักใคร่ ให้เกียรติ ยกย่อง สรรเสริญ ต่อการได้สวมบทบาท และปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพยาบาลวิชาชีพ

8. ความยึดมั่นผูกพันต่อสถาบัน หมายถึง ความพึงพอใจ ยกย่อง สรรเสริญ และรักใคร่ในสถาบันการศึกษาของตน พร้อมทั้งจะกระทำการต่างๆ อย่างเต็มความสามารถ เพื่อผลประโยชน์ของสถาบัน

เขตที่ตั้ง หมายถึง ถิ่นฐานหรือสถานที่ตั้งของสถาบันการศึกษาพยาบาลแห่งนั้น ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 เขตที่ตั้ง คือ เขตกรุงเทพมหานคร และเขตภูมิภาค

สังกัด หมายถึง หน่วยงานหรือองค์การที่ควบคุมดูแลและสนับสนุนสถาบันการศึกษาพยาบาลแห่งนั้น ๆ ซึ่งแบ่งเป็น 6 สังกัดคือ

1. สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ
2. สังกัดกระทรวงสาธารณสุข
3. สังกัดกระทรวงกลาโหมและมหาดไทย
4. สังกัดกรุงเทพมหานคร
5. สังกัดเอกชน
6. สังกัดสมาคมวิชาชีพ

ระยะเวลาการอยู่หอพัก หมายถึง ช่วงเวลาที่นักศึกษาเข้าอยู่ในหอพักของสถานศึกษา โดยนับตามชั้นปีการศึกษาตั้งแต่ นักศึกษาพยาบาลเริ่มเข้าพักอาศัยในหอพักของสถานศึกษาพยาบาล จนกระทั่งถึงชั้นปีการศึกษาที่สิ้นสุดการพักอาศัย โดยแบ่งออกเป็น 4 ช่วงเวลา

1. ชั้นปีที่ 1-4
2. ชั้นปีที่ 2-4
3. ชั้นปีที่ 3-4
4. ระยะเวลาไม่แน่นอน (ให้นักศึกษาระบุช่วงเวลา)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาพยาบาล ให้มีเจตคติที่ดีในวิชาชีพพยาบาล
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและคณาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดประสบการณ์ชีวิตให้กับนักศึกษาพยาบาล เพื่อใช้พัฒนาการบริหารงานด้านต่างๆ ตลอดจนจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนานักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น